

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihiciziczerńi w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

10. njedžela po swjatej Trojizy.

Rom. 11, 25.—32.

Barwol rěczy wo wotšudže, kotryž je pschischoł na israelski lud jeho saklepjenja dla. Ale wón widzi jeho wumozjenje so pschiblizowacž. Pschetož podarmo jim Bóh njeje swoje dary dať, podarmo jich njeje powolať.

Bože dary a powołanje njejsu tajke, so by jemu jich žel bylo.

1. Wón wuswoli w Ahrystušu k sbožnosći;
2. wón satorczy njewěry dla;
3. ale wón poniznje sbože pytažeho sašo hnadnje pschimošnje.

1. Bóh w swojim wozženju žaneho měra a swjatoka njesnaje. Wajchtať israelski ani njespi ani njedrema. Nóz jemu spróznosće njepšchinješe ani pschi džěństim prózowanju wón njemuštanje. Kaž naša wutroba bjes pschestacža kłapa, njeh spimny abo kłodzimny, tak tež wón džěła bjes pschestacža. To je Boži skutk mjes jeho wuswolonym ludom. Sa swoje wogebite sataranje je kebi jón wuswolit bjes wole Israela, bjes džaka Israela. Israel je wjele bóle njepokłučny psches zaly časť stareho kluba, tež hdyž Bóh swojeho kyna póbła, so by lud psches wěru do njeho sbožny byl. Israel njecha kłodžicž pucž wěry, ale pucž mormych sakónstich skutkow. Israel swoj wotšknjeny kónž dozpiť njeje, pschetož Bóh njecha hordostne so prawe czinjenje, ale psched nim kama woprawdžita prawdosć płaći. Ahrystušu, tón kšizowany a horjestanjeny, se swojej hnadu je kyna stala sa kłodnyh

hrěšnikow. Israela wina je jara wulka, duž je prawy kud Boži teho satorčenja. Njewěra je hrěch wschittich hrěchow, macž wischittich hrěchow. Wschitke twoje hrěchi tebje satamacž njemóža, njewěra pak tebje satama. Ale hacž runje je Israel satorčeny, jeho powołanje tola dale płaći. Barwol lubuje teho dla satorčeny lud.

2. Israelski lud je satorčeny. 10. njedželu po swj. Trojizy dopomnimy so sašo na kud, kotryž je saklepjeny lud potrjehit. A tola widzimy tež pschi tym Bože wozjenje k lěpschemu. Psches satorčenje Israela je sbože sa pohanow kšadžalo. Pschi woblehnenju Sebastopola so ruska granata do hórki sary a žórto wotewri, kotrež laczym wojakam pschi woblehnenju dobru czistu wodu posticzi. Kak husto je pschecziwjenje człowjekow pschecziwo wozemu kraleštwu k jeho pschiworjenju klužilo! Kóždy nadbeh na bibliju je nowe žórto jeje wěrnosće k wotšewjenju Božeho ludu wotewrit. So bu Anjes Jesuš wot Židow kšizowany a so ku nětko Židža njepšchecželjo a štwjerdženi jako džěczy tamnych kłodnikow, kiž wolachu: „Jeho krej pschindž na naš a na naše džěczy“, to je i pschicziwu našeho sboža bylo. Psches jich njepokłučnosć kmy my kmiłnosć dostali. Hdyž pak móžemy my tež Božu dobrotu khalicz, kiž je naš přjedy Israela k sbožu wjedla, njechamny hordži bycz, ale so bojecž. Pschetož w kšescziwanstwe je wulka njewěra, „Bóh je wschittich pod njewěru samknyť.“ Israel leži tak-rjez w jastwoje, kaž wschitzy, kiž so wobrocziť injejsu. Bóh je kudnik, njewěra je jastwo, czret je jastnik, sfaženje ku rjeczas. Wulle je hubjenstwo kóždeho jastwa: wobmjeso-

wanje swobody, hlód, syrna, haniba, rjeczasy, ale žane jastwo njeje bóle czwilowaze hač njesbožowna wutroba. Wołajmy k temu Knjesej wo wuřwobodženje kaž isral'ske džeczi w Egiprowskej.

3. „So by šo nade wschěmi šmilit.“ To je wot-
tyknjeny kónz isral'skeho jastwa. Šdyž je polnosć pohanow
nuts schła, potom budže tež Šrael swawy k wumozenju.
My šmy a wořtanjemy lubowani Wótza dla. Polnosć
pohanow nuts pónđe. Wožej ružy wopřichijeja lěto a
dale pohanski šwět. Wěšo je jich wjele křesćijanow,
jenož po mjenje křesćijenjo a křesćijanštwu hanibu
činja. Ale čaš přichínde, hdžež budža wschitke kraleřtwa,
ludy a jazyki Křyřtuřkome mjeno šnacž. Potom budže šo
Bóh nad Šraelom šmilicž. W lubosći je ša nimi řhodžít
tež w štawje jich řastorečjenja. Šrael dyrbi ša nař
řchihel byčž. Šsu wschitzy mješ nami, kiž šo kře-
řćijenjo mjenuja, wumozeni ř jastwa, hdžež řtejachu pod
knejřtwom čěmnořće? My móžemy to šami wo řebi
wjedžecž. Ščtož běřche jaty a je wuřwobodženy, tón šo
řwjebeli. Móžej ty šo tež řadowacž? Šesuš je mje
wuřwobodžít, nětko šym ja prawje řwobodny! Ščtož je
řwobodny, šo hlada, šo řašo do rjeczasy nješřchínde.
Daj šo ty wobarnowacž přičes řwjateho Duča we
wěrje, w pořluřnosći, w řwjecženju, šo do žaneho
hrěcha nješwolíš ani nječžiniř přčecžiwu Wožim řařnjam?
Čim bóle my ša tym řtejimy w štawje hnadže wobřtacž
a druhim do štawa hnadu pomhacž, čim wjažy my
pomhamy, šo Šrael řašo k hnadže přchínde a wschitkón
řwět řbóžny budže. Šamjeň.

W řuchocze.

(Wot njeboh Šětra Mlónka, na řadanye wocžiščěžane.)

O Wožo, daj wschaf dopřinacž
Tym čłowjekam na řwěcže,
Šdyž dařch tař malo deřččowacž
Nam dotal w tutym lěcže:
So je to tola wo prawdže,
Mój Wožo, twoje řhořtanje,
Kiž řmy tu řařlužili.

Ščto pomha hnoj tón najlěpřchi
Na hewaf dobrym polu,
Šdyž Bóh přčes plódne deřččiči
Nam njemacža tu rolu.
Wiča nařcha próža njepomha,
Šdyž Bóh tón Knjes nam deřččiči
We řwojim čařu njeda.

Wot nalěcža šo powjeda,
Rař tunje žito budže,
Dokelž te žórta nječžerja, —
Njeř' pař šo lěpje druhdže
Hač pola nař tu radžile,
Dha wěcže tuńřche njebudže,
Raž to nětk pořařuje.

„Po bližřchim mlodym měřacžku
Dha deřččiči dořčž pónđe“,
Tař tež čži ludžo prajachu,
A hdyž tón čař tu dónde,
Bě tola přčezo bješ deřččiča
Hač do polneho měřacžka,
Hač řašo mlody běřche.

Šdyž tež stolětna protřka
Nam deřččič pořařuje,
Šdyž wódnny muž tež knješřtvo ma,
Šdyž wětr wot polónja duje,
Šdyž runje řteja w protřzy
Te hewaf jara mokre dny,
Deřččž tola řadny njeńdže.

A hdyž tež čžichoh' Míchala
Tu pod wolnami maju,
Šdyž runje řury ř wječžora
Tař husto řařpěwaju,
Šdyž runje poř tež nječžerje —
Deřččž tola řadny nješřchínde:
To wřcho řu próřne próři.

A trječhi jena měřřka mlha,
Raž džęřa řdžeň běřche,
Dha deřččž kaž řuřčičř próřčjenja
Tu malu řhwilu džěřche.
A hdyž tež řchleřza wjedrowska
Nam druhdy deřččič pořařa, —
Deřččž tola řadny njeńdže.

Řě, Bóh tón Knjes nam widžičž da,
So šo tón jara moli,
Řiž hlada na te řnamjenja, —
Wiřcho džę po Wožej woli; —
Ščtož ludžo ř wulkej wěřtořčžu
Nam přjedy won tu wěřčččachu,
To Bóh wřcho hinař wjedže. —

Ty pař, o Wótče njebjeski,
Ač pořčel tola řařu
Nam plódnny deřččič po hnadži
A daj nam dobre čařy;
Haj wodaj, hdyž tež jara my
Tu hnydom nješpokořni řmy,
Šdyž nam po woli njeńdže.

Ty budžeřch, hdyž tón čař tu je,
Řiž twoja mudrořčž řnaje,
Nam deřččič pořřlacž řawěřčę,
Šdyž tež nam dořho traje. —
Duž řnjeřřmy, bratřja! řčęčřpliwje,
Ščtož nam nařch. Wócčęž pořčęle,
A prošřmy, hačž šo řmili.

Jantar.

Po žyřch hodžinach řhodžachmy na pobřořny narańřcheho
morja a přčepytowachmy přchi tym hromady řwucžišřkaneje mórřřeje
trawy, přčezo ř napřatořčžu ša tym hladajo, hačž šo nam řašo
řuřčičř jantaria (Bernstein) njepořaže. Wuhladachmy jón, řwě-
čęřche a blęřčęęřche šo nam wón mješ ččěmnyimi wuřřnjenyimi
mórřřkimi rořtlinami napřčecžiwu, dha jón řběhnyčmy jako wulki
pořad.

Temu runaju šo čžiche hodžiny, w kotřchž na pobřořny
řwojeho řiwjenja pucžujemy a wuřřnjene řopjena řwojich dnjow,
wot wichora a řolmow řwucžišřkane, rořřčęřjamy. Tež přchi tym
řo nam na mnohich měřtnach ta wotřčewjaza myřł radořtnje
ř nich řwěcži: Tón Knjes je wschitko derje čžinił; jeho řmilenje
hiřčęže žaneho kónza nima, a jeho řwěrořčž je wulka!

Stoto a sloty.

Powjedańczo je berbskeje Łužicy i lěta 1872 wot S. B. M.

II.

(Pofraczowanje.)

Sako bě Hanka wóhkom lět stara a srudne Bože dźěćo w domje mēla, sastupi Bóh ham se swojim prutom do kěže. Marja wustupi pšched kěžne durje, wobkruže so a padže tał njesbožownje, so kěbi prawu nohu slemi a hlouwu tał wobskłodži, so na czežke khoroložo pšchińdže. Sejna njeměrna duscha powjestschi khorolcž, a runje, jako bě nowa džowka, Wicžasež Haniža, na službu pšichiczahnyła, wustupi jeje duscha i czeła. Duchowny bě ji krótko přiedny Bože wotkasanje wudžělil. Wón setka Hanižu, jako na službu czehnjesche, a džešche k njej: „Haniža, ty sastupiš do domu, hdžež je, kaž mi lětar prajesche, k mjercž wěsta. Za cze wot młodošće snaju; ty by rosomna a k wěrna duscha — budž małej Hanzu wobarnowazy jandžel. Pšchetož nan budže so wěćze tež mało wo nju staracž; wón dže je so jara do korcžny nawucžil. Hanka njeje wjele dobreho w domje klyšchala a je wěćze nēfajku njekhmanošć na so wsala, hacž runje ma w schuli dobru k hwalbu.“ — „K njes duchowny, ja chzu cžinicž, schtož w mojej kłabej mozy stoji.“

Musnota sa Hanižu bu pšchewulka. K pohrjebje bēšche w domje a wonkach wjele, jara wjele wobstaracž, a Handrij so přenjej dnjej mohł rjez wo nicžo njestarasche; wón k hodžesche kaž bludny wokoło. Tež pšchi pohrjebje porucžowasche a pšichasowasche cžasto wšchitko žyle wopacžnje, a dyrbesche Hanka halle jeho na prawu czeč pšichiwjesč.

Placžo stejeseche Hanka pšchi rowje maczerje, kotruž bēšche lubowala i žyleje wutroby, hacž runje jeje duchowne brachi hidžesche a sa wohidne spōsna.

Handrija tutón srudny podawł bóle hnu, hacž bēchu kěbi to ludžo mykšlil. Wón spomni na sachodnosč wšchitkeho czeła a na njewěstošć cžłowskeho žiwjenja.

W přenim cžastu po pohrjebje mējesche Handrij wjele wobstaracž, pšchetož wjele ludži pšchińdže, kotřiž kěbi pjenjesny wot njeho žadachu, dokelž bēchu jeho mandželstej požčowali. Wón mējesche teho dla wjecžor po k wjatofu hušto pišacž a licžicž. Tež mējesche w domje to a tamne wobstaracž, schtož njekhasche džowzy dowěricž abo schtož ji kamej na ramjeni kłascž nochžysche, dokelž widžesche, so so kama czeři a to pšches mēru. Teho dla wotewsa jej rady wšchelle wobstaranja, wšchaf dže bēšche i njeju lēpšchi porjad do domu pšichišchol. Hanka bu derje wothladana, wjele lēpje hacž hdy přiedny.

Haniža so do žyleho hospodarstwa derje namata, wobstara warjenje a wucžesche Hanku na wjecžor rjane modlitwy a powjedasche ji wšchelake k wětne a duchowne powjedańcžka. Po k wjatofu bydže so Haniža sa blido a schijeseche sa Hanku schatny a wu-porjedžowasche jeje druge smachi. „Haniža, powjedaj mi nēšchto, powjedaj“ — pšchesesche Hanka. A Haniža powjedasche tał pētnje, so so Handrij nad tym džiwasche a kham rady pšichipokłuchasche. Pšchi tym sapomni na korcžnu.

Hdyž so jeho přjedawšchi towaršchojo i korcžny praschachu, czeheo dla wjazy do korcžny njepšchińdže, džešche wón: „Sa mam tał wjele w domje wobstaracž, so cžast lēdom k temu došaha, a potom je nusne, so wšchitke kroschti w hromadže džeržu; wšchaf kym jich došć njetriebawšchi rosmjetał.“

„Ty by džiwny pachol; kóždy cžłowjek dže wē, kał je twoja njehocžicžka skutkowala, a nētk ty jejnu winu na kěbje walicž pntajš.“

„Sa kym ham wjele nad tym wina byl; kym jej w sapocžatku wšchitku wolu wostajil a nješkym liczenie, kotrež kym w schuli

derje došć nawuknył, praktišy naložil. Nētko pał chzu so sa to staracž, so so mojej semrjetej pokoj w rowje wostaji. W Bože mje!“

Š tym wón k hwatajzy woteńdže. Nētko so jemu k mējachu, drusy jeho hanjachu; jedny rēčesche to, druhi hinašche. Nētko so smolom winu teho, so je korcžnu wopušcžil, na Hanzu walichu a mēnjachu, so je ta „Herrnhuterka“ modlerskeho bratra i njeho scžinila. Sažo drusy po cžastu hišcže hōrsche wo nim a Haniži rēčachu.

Lēto sańdže a kóždy cžłowjek kěbi mykšlesche, so Haniža w So-danež domje wostanje; ale hlej, drugeho januara stejachu kanje pšched kěžnyimi durjami, jeje kschinja bu na nje k unjena, a po krótkim pšchińdže wona kama a k hdy so kōbu na kanje. W tym wšchēm wustocži placžo Hanka i durjom a pšticž hišcže juntrōčž Haniži ruku. Ta kěbi tež klysu i wocžow wutryje, potom wot-jēdže. Sa dwē hodžinje pšchicžeže druge džowka do dwora a domu.

Ludžo wocži a hubu rosdajachu a so klynje nad tym džiwachu, so bē Haniža přecž. Nētko so rēčachu to, drusy hinašche, nētko so k, drusy hōrsche, haj najhōrsche.

Czeheo dla pał wopušcžil Haniža dom, w kotrymž so ji tał derje spodobasche a w kotrymž bē wot Hanki woprawdže lubowana a wot Handrija w kōto wažena? — Wobaj bēschtaj nad tym wina. —

Ma rjanym nashymnym dnju, njedželu popoldnju, kēžesche Haniža sa blidom; bēšche w spēwarškich knihach cžitala a woprašča so Hanki nēkotrych wurasow dla, kotrež ji wukadowasche. Handrij bēšche k wujej do Haniž wušchol. Kadosčimje pokłuchasche Hanka na jeje powucžjenja a jejnej wōcžy hladašchtej pšchetrānjenej na jeje ert. Ma jene dobo sapšchija ju sa ruku a džešche k njej: „Njeje wērno, luba Haniža, ty mje ženje „pšchemjeńka“ mjenowacž a nana sakliwacž njebudžesč; ty mi njebudžesč „mazochka“ —?“

„Džecž, kał pšchińdžesč ty na tajku rēč?“

„Kathrnez Sejna bē wčera na mnje kła, dokelž ji njedach wotpišacž, a duž mēnjeseche: Tebi so prawje stanje, so mazochu dostanjeseč — wšchaf kěj wasch nan Hanižu bjerje.“

Haniža so sacžerwjeni a bē kał i k wju wobłata a to cžim bóle, dokelž bē Handrij runje durje wotewril, a wona njemōžesche teho dla kłowcžka wotmolwicž.

Handrij pšchistupi k blidu a džešche: „Lube džecž, njerečž tajke blady, hlej, Haniža kěbi njeby tajki pšchah na schiju nakladla, hdyž tež bych ju ja rady stajnje a pšchego w domje wobkhowal a tebi druge maczerku a niž mazochu dal. Pšchetož ja kym pšchek wēdcženy, so by wona tebi wērna maczer byla, kał je to hacž dotal pokasala, — wona bē cži, hacž runje džowka, tola we wšchitkich padach woprawdžita a wērna macž a to mōže cži wostacž, jeli scžy.“ Pšchi tym sapšchija ju Handrij sa prawu a Hanka sa druge ruku.

„Budž a wostań mi luba maczerka“, džešche holcžo.

„Budž moja, Haniža; džecž trjeba macž, ja mandželku a dom hospoju k wērnu a sprawnu kał ty by. Ženo ty mōžesč mje na tym dobrnym pucžu sdžeržecž, kotryž kym sažo namatał, tał dolho hacž ty w mojim domje by. Praj „haj“ — pšchetož dawno budžich cži k wju lubosč wušnal, njebudžich so bojal, so budžesč „nē“ prajicž. Pšchemyšl kěbi tu wēž a praj mi dženš sa tydžēń, schtož by wobšantnyła. Ty pał, lube džecž, mjelcž pšchecžimo kōždemu wo tym, schtož by runje klyšchalo.“

„Handrijo, ja njetriebam tuteho cžasta, ja chzu jo wamaj — ja chzu jo tebi smolom dacž — moja wutroba je hižom wjele mēk-žow jeno tebi a Hanzu klyšchala; njek je dale waju w dobrnym a kym cžastu; ja chzu twoja tebe lubowaza mandželka byčž a tutemu džešcžu starosčimwa macž; jeli jemu kschiwdu cžinju, chzu so mazochka hancž dacž cžast žiwjenja.“

Wón sapschija twjerdscho jeynu ruku, položi druhu na hlojczku Hanki a wokošcha potom wobuju. Tak bě po šlubje. Tola šwět wo tym nicžo njeshoni.

Schtyri měřazy po wotczehnjenju Hanže wotehna Handrij na jene dobo šwoju džowfu, dokelž běšče jemu skradžu wšelke wězy i hospodarstwa swotnošyla a pschedała. To sta šo pónđzelu rano. Njedželu na to pschpowjedalsche knjes farať i klětki, so staj čžestny wudowz Handrij Bordan, mjenowany Sodan, a čžestna mloda holza Hanža Wiczasez po šlubje.

To bě něchtu sa ludzi, a powjedanja a wukladowanja njebě žadny kónz. Nichtó pať njemóžesche šebi wumyšlicž, čžeho dla je Handrij wšitkón lud tak šašlepil — a hdže a hdy je šo i nje-wjestu šthadžował.

Šo čžichim a měrnym kwašu pschicžeže mloda mandželka do domu, a Handrij dosta lubowazu mandželiku, pilnu hospošu, rjanu a bohabojašnu žonu, a Šanka najlěpschu macžerku, kiž šo ji ženje jako mazochka njewopokasa. Šanka pať tež wšchu jeynu lubošč psches dobre pocžinki šaplacži, najbóle psches šašolubošč a pošlušchnošč.

Handrij wosta šwěrnny lubowať Božeho šłowa, bě prawy mandželki a dobry nan. Wychmy prajicž chžyli, so wjazy do korežmy njepšchindže, bychmy thali — pschetož wón korežmu nje-hidžesche, ale šo jeno towaršchow šdalowasche, kotřiž korežmu niz jeno, ale tež kóždy drugi dom wonjecžeječa.

Tak knježesche w Bordanez domje měr a pokoj a radosče dosč tež w tajkim čžasu, hdyž šłonzu žiwjenja jašnje nje-šwěčesche.

Ša někotre lěta wobradži Wóh do domu holecžku a hólčka. — Šo pošlednich šchčžijnach Hanža jara šthori a ležesche wjele njedželow na jenym měščje. Handrij a Šanka ju wothladaschta; kaž džěčžo, a jako bě i Božej pomozu šašo wotthorila, poda šo na šlužbu — hdžež šo ji i wjetšcha derje džěšche.

(Šchichodnje dale.)

K w ě t k i .

(Škóncženje.)

Šwěšdniza, kiž dolho do ponajšmy won hišče pschi njelubošnym wjedrje a šmnyym mrošu kčžje, je rjana podobišna tajkeho čžlowjeka, kiž tež w njepodobnych dnjach a w njeshožu a hdyž jeho našyma šastupi, šwoju nadžiju njeshubi, ale kaž w dnjach šwojeje mlodosče wješeleje a dobreje myšle wostanje. Mjeno hwěšdniza ma tež rjanu myšl. Šsu kwětki šemškich wješelow šo pominyke, wostanu nam tam nad hwěšdami wyschšche wješela šthowane, ke kotřymž tež wješele šašowidženja lubowaných šemrětných šlušcha.

Tež žyrkej, wošebje katholicka, je kwětki pschijała do šwojeho wokrješa. Wone šu najšamoródnischa a najpschihódnischo pscha šwjatnizy. Š nimi pschichimy Boži dom pschi wošebitych škladnoščach. Wošebje šu róže a lilije žyršwinške kwětki, tamne jako šymbol luboščje, tute jako šymbol čžistosče. Marja, jako macžer luboščje a šmilenja, budže duchowna róža mjenowana. Šo bamžicžy wufčžewaju róže i kwe martrariow, kotruž šu weni i luboščje ke Šhryštuskej pscheleli.

Čžistoběla lilija, wot šemje runje horje k njeju šo pošbchowajo, je šchlachotne šnamjo njewinoščje a čžistosče wutrobny. Te šłowa i šhěrlichow Šalomonowych: „Kaž lilija mjes čžernjemi je moja pschecželniža mjes čžlěwšlimi džowkami,“ pocžahuje žyrkej na nje-šmasanu knježnu Marju. Na štarych žyršwinškich wobrašach šteji pódla Marje šudobje i lilijemi. Šandžel, kiž njebjeske štrowje pschpowjeda, džerži štolpik lilijowny w šwojej ružy. Mjes Šosefom

a Marju kčžje lilija jako šnamjo jeju póčžiwosče. Našch Šbóžnik rěči wo liljach na polu, kiž njedžělaju a njepšchadu, a šu tola rjenišcho wupyšchene, džžli Šalomo w šwojej krašnosčzi, a čže naš i tym dopomnicž na to, tak Bože pschewidženje šo lubošnje ja naš stara. Myšlne wutrobny widža w martrownizy (Passions-blume) šnamjo wěry. Tuta špodžiwne twarjena kwětkka ma woprawdže w šwojim šnutštownym džělu, kiž pschirunanje i martrownym gratom našcheho Šbóžnika dopušchča. Wošebje runaju šo jeje tš blušny tšjom hospžam a šnutštny čžetwjeno-křepjeny čžernjojtly wěnašch dopomina na křawnu křonu čžernjowu. Na to a tamne wašchne šteja kwětki w potajnoštnym pocžahu k čžlowjecžemu žiwjenju; wone je polěpschujaja, šwješeluja a wušwjecžujaja. Wone kčžje pschi naškej koležy, rošwješeluja našche šwjedženje, pschja njewinošč a woltať a wotpocžujaja na našchich rowach.

Šaj, wy šče rjane a šchlachotne a potajnoštnje, lubowane kwětki! Wy kčžjecže trošchtniwje pschi šchropawym, čžernjojtlym pucžu mnoho pruhowaneho šemškeho putnika. Wy mje dopominacže na teho, kiž je waš rjenišcho wupyšchil, džžli Šalomo bě w šwojej krašnosčzi. Kaž šo blyšchčateho šłonzu wobraš wotražuje w rošownych křepkach wašchich šhelušchlow, tak šo šwětki we wašchkej rjanosčzi Boža mišosč a pschecželniwošč. Wy dopominacže na čžiche pocžinki, šakoň a wašchne. Šobožnje pschiwobrocžujaja šo wašche rjane wóčka k njeju a k šłonzej. Šdyž nalěčowny wodny po honach duje, pschilhadžecže wy pošlušchne, a wjadnjecže a mrějecže tež bjes škoržby, mjelčžo, čžišche, hdyž je šo wašcha našyma pschiblišila. Wy šče rjane wotščženy wyšchich, potajnoštných, rjenšchich přenjowobrašow. Wy kčžjecže šłódke potajništwo w pschidworje tuteho žiwjenja, kiž naš hišče wjetšche rjanosče w šwjatnizy šamej šo nadžecž a docžafacž dawa.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šakši kral Žurij šwjecži pschichodnu pónđzelu šwój 72 lětny narodny džěň. Š džalne wutrobu šhladuje našch lud k Bohu, šo je našchemu drohemu krajnemu wótzej šašo štrowošč špožčil, a prošcha, Wóh luby Šnjes chžyl jeho nam hišče dolhe lěta šđeržecž k šbožu našcheho kraja a luda.

— Dokelž je horžota tak jara wulka a pschezo bóle na pižy ja škót pobrachuje, je šo še šakšje Šužizy, hdžež dyrbja šo lětušche manevry wotměwacž, proštwu na wyschnošč dala, šo bychu manevry i džiwanejom na lětušche šrudne wobštejnoščje wupadnyke.

— Dla nišjeje wodny žane kóžje wjazy po Šobju jědžicž njemóža. Ludžo njepomnja, šo je tajka niška woda byla.

— Šola Čžertniz w šahrodže je šo tak mjenowany naturški čžlowjek šašydlil. Wón je pschekupž wot něhže 32 lět a rěka Šörčzel. Wón je kaž džiwu živy. Wón je šebi jamu wuryl, w kotrejž tež w nozy lěha. Šeho jenicžka žhroba štej žito a woda. Wón džerži šebi 3 kotosche a jeneho pša. Dokelž je wón nahi po šahrodže šhodžil a tež nicžo wjazy ša šwoje wotnajate bydo placžicž njecha, je jeho pošizija šajala. Wón je pjecža i dobreje šwójby a tež uniwěršitu wopytal. To njeshože, šo wón žaneho měštna njedosta a štarschkej jeho dale njepodpjeraschta; je jeho k temu wabilo, jako naturški čžlowjek živy byč.

„Šombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wšchěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschewawaju.